

ἀποφανεύομαι, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2).

3) Φαίνομαι, παρουσιάζομαι Μακεδ. Σῦρ. Χίος: Ν' ἀποφανῆς νὰ σὲ δούμενε Χίος Νὰ ἀποφαίνεσαι πότε πότε Σῦρ. Δὲν ξέρου πῶς μ' ἀπουφάν'κι αὐτὸ τοῦ σπυρὶ Μακεδ.

ἀποφαίνω, ἀποϋφαίνω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) ἀποφαίνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπουφαίνου Λέσβ. 'ποφαίνω Κάρπ. 'πουϋφαίνου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαίνω.

Τελειώνω τὴν ὕφανσίν τινος ἔνθ' ἄν.: Ἐπόφανα τὸ παννὶ Χίος Δὲ δ' ἀποφαίνεις σήμερα, πολὺ εἶν' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἀποϋφανε τὸ παννὶ Μάν. || Ἄσμ.

Ἄι το τὸ παντέρημο, τὸ τρισερημασμένο, π' ἀκόμα ἐμένα λίμενε νὰ ῥτω νὰ τὸ ποφάνω Κάρπ.

*ἀποφαῖσις ἡ, ἀπουφαῖσις Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφαίσι.

Ἀποφάει 2, ὁ ιδ.

ἀποφανᾶτα ἐπίρρ. Σύμ. 'ποφανᾶτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφανᾶτος.

Ἐπιδεικτικῶς, ὑπερηφάνως: Πορπατεῖ 'ποφανᾶτα.

ἀποφανᾶτος ἐπίθ. Σύμ. 'ποφανᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφαίνομαι καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Ἐπιδεικτικός, ὑπερηφάνος. 2) Μεγαλοπρεπής: Ἐποφανᾶτος πορπατεῖ. Συνών. ἀποφανεμένος (ιδ. ἀποφανεύομαι), ἀποφανισμένος (ιδ. ἀποφανίζω). 3) Μεγαλόσωμος.

ἀποφανεύομαι ἀμάρτ. 'ποφανεύομαι Εὐβ. (Κορίνθρ.) Σύμ. 'ποναφεύομαι Σύμ. Μετοχ. ἀποφανεμένος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι.

Ἐπιδεικνύομαι, καυχῶμαι ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Γριὰ κι ἂν 'ποφανεύεται, | 'ς τ' ἀνήφορον γρωνίζ-ζεται (εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις φαίνεται ἡ πραγματικὴ ἀξία) Σύμ. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2). Μετοχ. 1) Μεγαλοπρεπὴς Κάρπ.: Ἄσμ.

Χριστέ μου, νὰ προνάλ-λασι σεράντ' ἀρματωμένοι νὰ φέρουν τὴν κανακαρζάν, τὴν ἀποφανεμένην (προνάλ-λασι = προέβαλλον, ἀνεφαίνοντο). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2. 2) Ἐπίσημος Κάρπ.: Ἄσμ.

Ὡς εἶν' ἡ πρώτη τοῦ Μαῖου μέρ' ἀποφανεμένη.

ἀποφανίζω Κρήτ. ἀποφανίζου Σκῦρ. Μετοχ. ἀποφανισμένες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐνεργ. ἐμφανίζω τινὰ μεγαλοπρεπῶς, κάμνω τινὰ νὰ διακριθῇ ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὴ λείψης σοὺ ἀπ' τὸ γάμο, γιατί σοὺ θὰ μᾶς ἀποφανίσῃς Σκῦρ. 2) Μέσ. ἐπιδεικνύομαι, διακρίνομαι Κρήτ.: Ἐδωκε ἓνα χάρισμα κι ἀποφανίστηκε Ἐπῆγε 'ς τὴ χαρὰ κι ἀποφανίστηκε. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανεύομαι. Μετοχ. ἀποφανισμένος 1) Ὁ ἔχων ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν μεγαλοπρεπῆ Κρήτ. Σκῦρ.: Ἄσμ.

Θέλω καὶ τὸ καπτόττο μου ψιλὴ τοόχα ραμμένο, μόνο νὰ πάω καὶ ποθές, νὰ μ' ἀποφανισμένος.

Κρήτ.

Θέλω καὶ τὰ σιβάνια μου νὰ 'ναι τσαγαρεμένα, ἃ ἀύχη πάω καὶ ποθές, νὰ 'ν' ἀποφανισμένα

αὐτόθ. Συνών. τῆς μετοχ. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2.

2) Ἐπίσημος Σκῦρ.: Πᾶρ' τενα, μωρ' θ' γατέρα, ποῦ 'ναι ἀθροπισμένες τὸ ἀποφανισμένες.

ἀποφάνισι ἡ, Πάρ. 'ποφάνισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφανίζω.

Ἐπίδειξις ἔνθ' ἄν.: Ἐκάμανε μεγάλη 'ποφάνισι 'ς τὴ χαρὰ Κρήτ. || Παροιμ. φρ.

Ροῦχα μου, τιμὴ μου | καὶ ἀποφάνισί μου

(ἡ εὐπρεπὴς ἐξωτερικὴ παράστασις συντελεῖ εἰς τὴν γένεσιν καλῆς ὑπολήψεως) Πάρ.

ἀποφανισιμαῖος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάνισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος.

Ὁ ἔχων καλὴν ἐμφάνισιν, ὁ διακρινόμενος: Ὁ δεῖνα εἶν' ἀποφανισιμαῖος. Ροῦχα ἀποφανισιμαῖα.

ἀπόφασι ἡ, (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. ἀπόβασι Χίος (Φλατ.) ἀπέφασι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόφασις. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασε καὶ ἡ λογία χρῆσις.

1) Ἐκφρασις ὀριστικῆς γνώμης, κρίσις τελικὴ λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπόφασι δικαστηρίου - συλλόγου - εταιρείας κτλ. Βγάζω ἀπόφασι. Βγῆκε ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Τέτοια ἀπόφασι ἄς ἔλειπε. Τοῦ 'βγαλα ἀπόφασι (κατέφυγα εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ) κοιν. || Φρ. Παίρνω τὴν ἀπόφασι ἡ τὸ παίρνω ἀπόφασι (ἀποφασίζω τι ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἡ δέχομαί τι ὡς τετελεσμένον γεγονός, ἐξοικειούμαι καὶ παύω πλέον ν' ἀσχολοῦμαι μὲ αὐτό. Ἡ φρ. καὶ μεσν. Πβ. Μαρτύριον ὁσίου Χριστοφόρου (Anal. Boll. 1, 146) «λαβὼν οὖν ὁ ἅγιος τὴν ἀπόφασιν ἐξῆλθε τοῦ παλατίου». Κάνω τὴν ἀπόφασι (ἀποφασίζω) κοιν. Εὐτάγω τὴν ἀπόφασιν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ.

Κάλλιο μὰ κακὴ φκειάσι | παρὰ μὴ καλὴ ἀπόφασι (ὁ συμβιβασμός ἔστω καὶ κακὸς εἶναι πολλάκις προτιμότερος παρὰ μία εὐνοϊκὴ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἥτις ἀπαιτεῖ δαπάνας πολλὰς καὶ προκαλεῖ τὴν μὴνιν τοῦ καταδικαζομένου) ἄγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἐδῶ εἶναι τὰ σημάδια μου, ἐδῶ κ' ἡ ἀπόφασί μου ΝΠολίτ. Ἐκλογ. σ. 113. 2) Τόλμη κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Κάμε τὴν ἀπόφασι καὶ πῆγαινε νὰ δοῦμε τί τρέχει κοιν. Ἀπόφασι χρειγιάζεται τὸ κάθα πρᾶμα Δ.Κρήτ. Τρανὸν ἀπόφασιν ἔν' ἀβοῦτο τ' ἐσὸν Χαλδ. 3) Σκέψις, πρόθεσις, σκοπὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν νὰ μείνουν ἐδῶ. Μαθαίνει Γαλλικά, γιατί ἔχει ἀπόφασι νὰ πάη 'ς τὴ Γαλλία νὰ σπουδάσῃ κοιν. Ἐχω ἀπόφασιν ὀφέτος νὰ δειμάζω 'ς σὸ χωρίον Χαλδ. Οὐλ' ἐμουν ἓναν ἀπόφασιν ἔχομε αὐτόθ. 4) Ἀπόκρισις, ἀπάντησις Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 24, 2, 5 «τὰ ὑπομνήματα περιεῖχε πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἀποφασιν κεφαλαιώδη». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπολογῇ 2.

ἀπόφασι ἡ, (ΙΙ) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φάσι.

Τὸ τελευταῖον ὑφαινόμενον παννίον.

ἀποφασίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφασίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποφασίζου Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀπουφασίζου βόρρ. ιδιώμ. 'ποφασίζω Κύπρ. Μέσ. ἀποφασίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφασι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἐνεργ. 1) Μετὰ ἡ ἄνευ ἀντικ. καὶ σπανίως μέσ., λαμβάνω ἀπόφασιν, καταλήγω εἰς τελικὴν κρίσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Τί ἀποφάσεις νὰ κάμῃς; Ἀποφάσιέ το πᾶ. Ἀποφάσις νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του. Αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένο πᾶ. Ἀποφασίσαμε νὰ ταξιδέψωμε. Μὰ ποῦ τ' ἀποφάσις θὰ πάω. Τὸ παιδί ἀπο-

φάσισε νὰ πάη σ' ἄλλο χωριὸ κοιν. Τότες τσ' ὁ βασιλέας τὸ πίστεψε τσ' αὐτὸς τσ' ἀποφάσισε νὰ τὴ στεφανώθῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Ἀποφάσσ' αὐτὰ νὰ μείν' ἡ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀποφάσιον ἀπὸ Χαλδ. Ἔκ' ἀποφασίζ' νὰ στέκ' σουμά μ' (δὲν ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου) αὐτόθ. Ἀποφασίε νὰ ζάη μοναχά σι (ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνη της) Τσακων. Ἀποφασίστηκα καὶ θὰν τὸ κάμω Πελοπν. (Κορινθ.) Ἔτσι εἶδα τὸ λοιπὸ καὶ ἀπόειδα, ἔκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ ἀποφασίστηκα νὰ φύγω ΓΞενόπ. Θέατρ. 3, 112 || Ἄσμ.

Ἔστον ἐρωτά σου στέχομαι καὶ μὲ καταδικώνει καὶ ἐγὼ τὸν ἐποφάσισα καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ γλυτώνῃ Ἰων. (Κρήν.) β) Δι' ἀποφάσεως ὀρίζω τινὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 1, 131: Μὲ ἀποφασίζουσιν νὰ πάγω 'ς τὴν Τριπολιτσὰ τὸ γρηγορώτερον. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ὠρισμένος Ἡπ.: Φειασμένο εἶναι 'ς τὴ Βενετιά, 'ς τὴν Πόλ' ἀγορασμένο, ἢ μάνα μ' γὰ τὴ νύφη της τὸ 'χει ἀποφασισμένο. γ) Ἐγκρίνω Κρήτ.: Ἄσμ.

Πρώτη βολὰ ποῦ σκέφτηκε νὰ κατεβῇ 'ς τὴ Γρήτη ἐπῆγε 'ς τοῦ πατέρα του νὰ τοῦ τ' ἀποφασίσῃ. 2) Ἀπελπίζομαι περὶ τινος κοιν.: Τὸν ἀποφάσιον ἢ τὸν ἔχουν ἀποφασισμένο οἱ γιανοῦ (ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος). Ἐκεῖνα τὰ λεφτὰ τ' ἀποφάσισα περὶ, δὲ θὰ τὰ πάρω πίσω κοιν. || Ἄσμ.

Ἐμπαινοβγαίνουν οἱ γιανοῦ καὶ τὴν ἀποφάσιον Ρόδ. Ἦν' εἶν' ὁ Στουρνάρις ἄρρωστος βαρὺ γὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ τοὺς γιανοῦς ἐφώναξε καὶ τὸν ἀποφασίζουσιν Ἡπ. Ὅχιτ' ἡ γιανοῦ μὲ πολεμοῦν καὶ τρεῖς μοῦ παίρνουν αἷμα καὶ οἱ ἐφτὰ μ' ἀποφάσιον, κόρη μου, γιὰτὰ σένα Ζάκ.

Δὲν ἔχω βλεῖδ' ἀπομονή, θάρρος νὰ περιμένω, ἀφοῦ μ' ἀποφάσιον πῶς εἶμαι χτικισμένος Κρήτ. Καὶ μέσ. ἀπελπίζομαι τελείως Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.: Ἀποφασίστηκα πῶς δὲν θὰν ἤρχουσου γ' ἐφυγα καὶ ἐγὼ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ καθὼς ἀποφασίστηκε, | τελείως ἀπελπίστηκε Μῆλ. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπελπισμένος σύνηθ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποφασισμένος καὶ θὰ κάμῃ κάμμιὰ τρέλλα. β) Πάνω νὰ ἐλπίζω ἔκ τινος, ἀδιαφορῶ διὰ τι Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἐπεφάσιον ἀσ' σὸν ἐναντὶ μ' - ἀσ' σὸν ζωὴ μ' - ἀσ' σὸν ψὴ μ' Χαλδ. 3) Διακυβεύω, ριψοκινδυνεύω τι σύνηθ.: Δὲν ἀποφασίζω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου ἔτσι εὐκόλα. Δὲν ἀποφασίζει αὐτὸς τὰ λεφτὰ του, ἂν δὲν εἶναι σίγουρος πῶς θὰ πετύχῃ σύνηθ. || Ἄσμ.

Στέχομαι καὶ συλλογίζω, | τὴ ζωὴ μου ἀποφασίζω Κρήτ.

β) Μέσ. 1) Διακινδυνεύω τὴν ζωὴν μου, ἀδιαφορῶ διὰ τοὺς κινδύνους Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Πάμε 'ς τὸ ἴαρι τσ' ἀποφασίζούμαστε (λέγουν οἱ ἄλλοι ἐν κακοκαιρίᾳ) Ἀνδρ. Ἀποφασίστηκα καὶ ἐτραύξα μπρὸς Ἀρκαδ. 2) Μένω ἀτάραχος, ἀμέριμνος Μακεδ. (Καστορ.): Τί ἀποφασίστηκες ἐκεῖ; Ἀποφασισμένος ἄνθρωπος.

Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπηυδηκώς, κουρασμένος Κορσ.

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Μὲ ἀπόφασιν, μὲ τόλμην, ἀδιστακτικῶς λόγ. σύνηθ.: Θὰ πάω νὰ ἰδῶ, πρόσσεσε σὲ λίγο ἀποφασιστικά ΚΠαρ. Στὸ ἄλμπουρ. 8.

ἀποφασιστικός ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ δι' οὗ κρίνεται τὸ ἀποτέλεσμα, κρίσιμος λόγ.

σύνηθ.: Μάχη ἀποφασιστική. Χτύπημα ἀποφασιστικό. 2) Τολμηρός, θαρραλέος λόγ. σύνηθ.: Ἀνθρώπος ἀποφασιστικός.

ἀποφασιστὸς ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποφασιστὸς Τσακων.

Ὁ ἀποφασιστὸς νὰ πράξῃ τι ἰδίᾳ παρὰ τὸν ἄνδρ.: Ἀποφασιστὸς ξεκίνησε νὰ τὸν σκοτώσῃ Λεξ. Δημητρ.

ἀποφάσκω τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφασκίω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς φασκίᾶς τῶν νηπίων. Συνών. ξεφάσκω.

ἀποφασκίζω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φασκίω.

Ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ βρέφος τὴν φασκίαν. Συνών. ξεφασκίω.

ἀποφάσουλο τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 31.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φασούλι.

Πληθ. ὑπόλειμμα φαγητοῦ ἐκ φασολίων: Ἀρχίσανε τὰ γεροντάκια καὶ τρώγανε τ' ἀποφάσουλα.

ἀποφεγγιά ἡ, ΚΠασαγιάνν. ἐν ἐφημερίδι Πρωτεύουσ. 10 Ἰουν. 1921 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439 — Λεξ. Δημητρ. ἀπουφεγγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφεγγο.

1) Ἀμυδρὸν φῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ν' ἀπουφεγγιά τ' ἄστριων γλέπ' νι κάμπ' οὐ καὶ πηρπατῶν Αἰτωλ. Πβ. ἀπόφεγγο. 2) Ἀντανάκλασις τοῦ φωτός Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ῥχόταν ἀπουφεγγιά ἀπ' τ' γούρνα καὶ ἱγλίπα καὶ πηρπάτα Αἰτωλ. Ἀγχογάλαξες ἀποφεγγίες τῆς ἀκύμαντης θάλασσας ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιφεγγιά, ἀντιφεγγίδα 1, ἀντιφεγγισμα. 3) Ἀκτινοβολία πνεύματος ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439: Κάθε λόγος ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ τριανταφυλλὶ ἔμοιαζε σὰ νὰ εἶναι γλυκειὰ τοῦ νοῦ της ἀποφεγγιά.

ἀπόφεγγο τό, Πελοπν. (Οἶν.) — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 69 — (Νουμᾶς 1910 σ. 213) ἀποφεγγί ΓΨυχάρ. Ταξίδι 10.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φέγγο.

Τὸ οἶονεῖ ὑπόλειμμα τοῦ φωτός, φῶς καθιστάμενον ἀμυδρὸν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόφεγγο ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόφεγγο ἔτρεμε μονάχα μέσ' 'ς τὴ σκοτεινιά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Νὰ μὴν ξεχνοῦμε κιόλας πῶς καὶ ἀχτιδοῦλλες κρύβονται κάποιες καὶ σὲ κείνα . . . τ' ἀποφέγγα, ποῦ δὲν εἶναι μήτε σκοτιάδι μήτε φῶς ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἡ ὄψις της φυλάει τ' ἀπόφεγγο ἀπὸ τὸ βασίλειμα τῆς νεότητος (ὑπόλειμμα λάμψεως ἀπὸ τὴν νεότητά της) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀποφεγγιά 1.

ἀπόφελλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — Κορ. Ἀτ. 1, 79

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φελλί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ τραγομένου τεμαχίου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ρίξε τ' ἀπόφελλο τοῦ σκύλλου Χίος Δὲν εἶμ' ἐὼ γὰ νὰ πάω νὰ παραστέκω πούδετα νὰ τρώ ἀπόφελλα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόκομμα 1 β, ἀποκομματῆς 2. Πβ. ἀποφάει.

ἀποφέρνω, ἀποφέρω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποφέρνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποφέρω.

1) Φέρω, ἀποδίδω ὡς εἰσόδημα, ἐπὶ κτήματος ἢ καὶ χρηματικῆς περιουσίας λόγ. σύνηθ.: Τὸ κτήμα αὐτὸ ἀποφέρει δέκα χιλιάδες δραχμὲς τὸ χρόνον λόγ. σύνηθ. 2) Ἀπο-

